

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Quàm sit amabilis Devs. Capvt VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

& intentio sine vlllo prætextu perspicuè intelligetur.

MIN. Sermones tui Domine acres & efficaces sunt valde, & reuera pectus ferreum sic oportet, quod his non permouetur. Atqui Domine DEVS, pleriq; tam tenera sunt natura, vt amore facilius quam timore trahantur. Quando igitur à te Domine natura condita est, nec eam destruere vis, sed potius perficere, mitte ià obsecro Domine iniucundos hos sermones, & explica seruo tuo, vt sis mater pulchræ dilectionis, & quam suavis sit amor tuus.

Nonnullos amere potius, quam timore trahi.

Quàm sit amabilis DEVS.

CAPVT VII.

MIN. Enimuerò Domine in memoriam nunc redeo dicti illius amantissimi, quo tu illicis nos, loquens de teipso in Ecclesiastico: *Transite ad me omnes, qui concupiscitis me, & à generationibus meis implemini. Ego mater pulchra dilectionis. Spiritus meus super mel dulcis, & hereditas mea super mel & fauum. Vinum & musica latificant cor, & super vitrag, dilectio sapientia.*

Ecl. 24.

Ibid. 40.

Profectò Domine aded te amabile & desiderabilem exhibes, vt meritò possint omnium corda tibi affici, te concupiscere, & amoris tui lamentabili desiderio cruciari. Verba tua amorè spirantia, tã suauiter ex melliflvo tuo promanant ore, vt multorù animos etiã in ipso gratis flore tã efficaciter vulnerent, vt amor omnis tēporanius in eis penitus marcescat. Hinc itaq; magno cordis desiderio & anhelo animi affectu suspiro & inhiò: de hac tua amabilitate audire

603-

concupisco. Agè Domine, vnica & singulari
 consolatio mea, loquere verbum vnum ad cor
 ancillæ tuæ miseræ animæ meæ. Nam sub
 vmbra tua suauiter obdormiui, & cor meum
 vigilar.

Psal. 44.

Summi boni
 depistio.

SAP. *Audi fili & vide, inclina aurem tuam, &*
 fortiter intrò te recipiens, tui ipsius & rerum om-
 nium obliuiscere. En ego in me ipsa sum bo-
 num illud incompræhensibile, quod semper
 fuit & est: quod nec prolatum est vnquam, nec
 proferetur. Quamuis enim cordibus intus me
 sensibilem præbeam, at lingua nulla proprie
 me verbis enunciare aut explicare potest. Ve-
 rum enim uerò quando me ipsam, quæ sum bo-
 num supernaturale ac incommutabile, cui li-
 bet creature pro illius facultate & ut mei capax
 est, communico & impertior, eccè Solis iubar
 panno interim obuolués, sensus spiritales sub
 verbis corporeis de me ipsa meiq; amore dul-
 cissimo tibi præbeo, idq; hunc in modum: En
 cordis tui oculis me blâditer exhibeo. Tu iam
 vide spiritali quodam habitu me induas & ex-
 ornes, & quantum optari potest, pulchrè ac de-
 ceter me componas, atque omnia in me orna-
 menta conferas, & quæcunq; amore singulari:
 atque omnimoda animi delectatione cor tuû
 afficere & permouere possint, mihi tribuas. Nâ
 reuera quicquid & à te & cæteris mortalibus
 omnibus formositatis, decoris, ornamenti, gra-
 tiæ excogitari queat, id in me longè est excel-
 lentius, iucundius, copiosius, quam possit quis-
 quam dicendo consequi. Atque huius generis
 verba sunt & sermones, quibus me hominibus
 vtcunque cognoscendam exhibere queâ. Audi

Aeternæ sa-
 pientia enco-
 mion.

igitur

igitur Iatius: Ego præcelso edita sum genere, & clarissimis orta natalibus. Ego amantissimum sum Paterni cordis verbum, & secundum suauissimam abyssum naturalis generationis meæ ex purissima ac nudâ Patris substantiâ, mirificè placeo blâdissimis oculis eius in mellitissima ac flagrantissima Sancti Spiritûs charitate. Ego thronus felicitatis, ego animarum corona sum, oculi mei lucidissimi, os delicatissimum, genæ rubicundæ & candidæ, totaque habitudo & species mea tanti decoris & gratiæ, tamq̃ absolutæ elegantie est, vt etiam i quis eo nomine ad extremum vsque iudicij diem in fornace ardenti iacere deberet, quô vel vnico mei posset conspectu perfrui, nec sic adhuc pro dignitate meritis id esset. Ego lana cãdidissima tam præclare ornata sum, vestibus picturatis varijs intertextis floribus (pura rubentibus rosis, albicantibus lilijis, purpureis violis, alijsq̃ quibuslibet) tam delicate circumdata sum, vt quantumuis amœni ac vernâti Maij flores omnes, prætorum omnium, quamuis apricorum virentes frutices & virgulta, denique camporum quorumlibet pulcherrimi flosculi, si cum mea venustate conferantur, non aliud sint, quam horridi tribuli. Ego in Diuinitate ludum ludo iucundissimum, vnde in beatos angelicos spiritus tanta redundat copia gaudiorum, vt mille anni vix breuissima eis horula videantur. Totus cæli exercitus præ insolita admiratione in me suos intendunt obtutus, meq̃ obseruant. Oculi eorum in meos perpetim defixi sunt: cordibus suis in me recumbunt, anima & mente Beati certissimè iugiter ad me reflectuntur. me qui.

C beatum

beatum illum, cui hunc amoris ludum, ista
iucunda tripudia in caelestibus gaudijs ad latu
meum, delicatas tenenti manus meas felicissi
ma securitate in omnem aeternitatem sine in
termissione celebrare dabitur. Non nisi vni
ex ore meo suavissimo blanditer proficiscen
verbum, angelorum omnium melodias, citha
rarum omnium dulcem harmoniam & omni
generis musica instrumenta superat. Tam sur
amabilis & desiderabilis, tam ad complexan
dum amabilis, tam ad exosculandum suau
& delicata anima pura & amanti, ut praem
desiderio merito deberent rumpi corda omni
um. Gracilis sum & honesta, ac animae mund
nunquam non praesens. Et quamvis occulte
tamen semper apud illam dego & versor in
mensa, in lecto, in itinere. Quocumque me ver
tam, nihil in me est quod displiceat, nihil no
eorum quae placeant pro cordis voto, pro ani
mae desiderio. Tam immensum ac purum ego
bonum sum, ut si quis in hac vita non nisi gut
tulam vnam ex me percipiat, omnis Mund
huius voluptas & gaudium ei vertatur in ama
ritudinem, facultates omnes & honores fasti
diat & contemnat. Qui me diligunt, suavi amo
re meo circumplexi, in vnicum illud vnum dis
fluunt, ac absorbentur, idque sine amore cum for
mis ac simulacris coniuncto, & absque verborum
strepitu: donanturque libertate quadam, & intro
ducuntur ac demerguntur & dimanant in im
mensum illud bonum, unde profluxerunt. A
mor meus corda incipientium ab graui pecca
torum sarcina nouit exonerare, eisque cordis
libertatem, fidentiam, puritatem, & conscien
tiam

Sapientia
quae quale sit
donum.

riam mundam ac serenam, quam peccatum nullum mordeat, præstare. Quæso, dic mihi, ecquid est in toto orbe, quod vel his solis possit æquiparari? Non possit sane totus hic Mundus eiusmodi cordi ex æquo respondere. Quisquis enim cor suum mihi vni adiungit & applicat, is vitam viuit iucundam, & securus moritur: simulque & in præsentis & futuro sæculo cælorum regno perfruitur. Multis quidem iam apud te verbis vsa sum, & tamen hæc omnia à gratissima & ineffabili pulchritudine mea exprimenda tam longè absunt, quàm digitus tuus à contactu cæli octaui. Eam namque *nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit*. Atqui nihilo minus hæc velut adumbrata & quasi delineata tibi sint, vt hinc possis dulcissimum amorem meum à fallaci caducoquæ labentium rerum amore interno- scere.

MIN. O flos campi amœnissime, ô cordis dilecte vnice intra vlnas te complectentes purgac amantis animæ, quam hæc certa & explorata sunt omnibus, qui te vnquam re vera perceperint: quamque ediuersè rara & peregrina sunt eorum auribus, qui te non perferunt, quorum cor & animus etiam dum carnalia sunt. O bonum incompræhensibile & medullitè amplexendum, quam plausibilis & felix est hæc horula, quam suavis præsentis temporis morula. Sed hic iam occultum quoddam tibi detegendum est vulnus, quod cordi meo affixit dulcissima charitas tua. Nimirum Domine amor impatiens est socij, quemadmodum ignis aquæ: & vt ipse nôsti, flagrans & ardens

chari-

Quis & iucunde viuat, & securè moriatur.

1. Cor. 2.

Math. 6.

charitas nō se sustinet in duos diuerfos distrahi & conferri. Quod cū ita sit, medullitus ficit & ardet cor meum, Deus vnice cordis & animæ meæ, vt me singulari quodam velis amore cōplecti, atque vt oculis Diuinæ Maieſtatis tuæ ipse haud vulgariter placeam. Sunt autem Domine permulti, qui te feruenter & ex animo diligant, quiq; erga te optimè sese gerere nō rint. Quid igitur mecum fit? aut quo in locis meæ sunt dulcissime & amantissime Domine?

SAP. Ego eiusmodi amatrix sum, quæ ne solitudine vel vnitate contrahitur, nec multitudine in multa distrahitur. Cerrè habeas, me nunquam non aded circa te occupari, ac clarè operam, vt tuo vnus amori vacem, præstemq; ac exequar quicquid ad te pertinet, quasi aliorum omnium prorsus incuriosa sim.

Cant. 5.

MIN. *Anima mea liquefacta est, vt dilectus locutus est.* Papæ, papæ, quonam abductus sum? qui planè à me ipso aberravi: Anima mea præ suauissimis dilecti sui sermonibus penitus liquefacta est. *Auerte à me lucidissimos oculos tuos, qui ipsi me auolare fecerunt.* Quod vnquam tam saxeum pectus, quæ tam gelida aut tepida anima fuit, quam melliflui ac vitales & amantissimi sermones tui, supernaturalem quendam spirantes feruorem, non emollièrunt, ac suauissimo tuo amore non inflammârunt? Mirum profectò est Domine, & omni admiratione mirabilius, si quis te hunc in modum oculis cordis contempletur, non totum illius cor icolliquescere. O verè felicem illum amatorem, cuius anima sponsa tua & dici & esse meretur. Quantam

Cant. 6.

tam ille ex te caelestem ac mellifluam haurit consolationem? quanta amoris tui capit secreta blandimenta? Eia virgo secretissima & pudicissima Agnes, aeternae Sapientiae fertens amatrix, merito quidem gloriari poteris de dilecto sponso tuo, cum diceres: Sanguis eius ornavit genas meas. O si dignus essem amantissime Domine, ut anima mea tui amatrix diceretur. Reuera etiam si fieri id posset, ut quicquid gaudij, voluptatis, amoris totus hic potest exhibere Mundus, in vno aliquo extaret homine, libenter & alacriter illi ea causa valefacerem. Benedictus sit ille à Domina, quod vnquam prodijt in hunc Mundum, qui tui amator & appellatur & est. Sanè si vel mille cuique essent corpora, iure ea impendere deberet, quò te posset adipisci. O vos amici Dei omnes, & totus caeli exercitus, tu quoque dulcissima Christi martyr Agnes, vna mecum pro me Domino preces fundite. Neq; enim antehac vnquam benè respectum habui, quid eius esset amor. Age iam cor meum, pelle torporem omnem, & fac periculum, utrumne vel ante supremum diem tuum ed possis pertingere, ut illius amorem experiaris. Eheu quàm hucusque pigre ac tepide vitam transegisti tuam. O delicata ac praecunctis electa Sapientia, merito quidem praecipuum obtines amoris locum, & es summè amabilis longè ultra omnes Mundi huius siue amicos siue amicas. Magno nimis intervallo distat amor tuus ab amore creaturarum. Vanissimū ac fallacissimum est, quicquid in hoc Mundo blandum & amabile, atque alicuius precij videtur, si tantum penitus introspectatur. Quo-

C 3 cunquo

Agnetis vig-
ginis laus.

Amores qui
quanto distat
intervallo.

Nihil in re-
bus creatis,
est omnibus
numeris abo-
lutum.

Sola Dei Sa-
pientia per-
fectissima.

Quid ante o-
mnia vnice
amandum

cunque ergo Domine vnquam verti oculos
meos, semper quippiam offendi, siue hoc, siue
illud, quod displiceret. Nam etsi forma erat e-
gregia corporis, at gratia deerat. Quod si &
formosa esset & amabilis, morum venustas ab-
erat. Porro si & hac fuisset prædita, semper ta-
men aliquid vel foris vel intus depræhendi,
cuius causa cor meum nollet se totum ad id ap-
plicare vel coniungere. Vbi autem propius &
familiarius perspexi, animaduerti habere id
in seipso, vnde sui nauseam & tædium adfer-
ret. In te verò pulchritudo est infinite amabi-
lis, gratia mirè formosa, sermo cum bonis
moribus, nobilitas cum virtute, diuitiæ cum
potentia, interna libertas cum externa clari-
tudine coniuncta: & præter hæc, quod in toto
Mundo nusquam comperi, plena virtus ac fa-
cultas perfecte explendi omne votum, omne
desiderium, & quantumuis sitibundam cordis
probè diligentis voluntatem. Quo perfectius
agnosceris, eo feruentius amaris. Quanto tibi
quispiam est familiarior, tanto te sentit ama-
biliorem. Pape quàm es bonum prorsus immen-
sum, inexhaustum, purissimum. Quæso aduer-
tite mortales omnes, quàm miserè illis impo-
situm sit, qui suum amorem in quiduis aliud
conferunt. Procul à me recedite amatores stul-
tissimi ac vanissimi: non mihi appropinque-
tis vnquam. Hanc vnica[m] elegi amicam cordi
meo, quæ sola cor, animam, appetitiones, affe-
ctum, & vires meas omnes complet ac exatiat
amore intimo, nec vnquam interituro. Vtinam
Domine IESU cordi meo te inscribere, vtinam
in ipsas cordis & animæ medullas aureis lite-
ris

ris eliquare te possem, ne vlla te deleret aut aboleret vetustas. Heu me miserum, heu me infelicem, quod cor meum non perpetuò tibi dedi, te vno occupavi. Quid mihi ex alijs omnibus amatoribus meis reliqui est, nisi temporis iactura, verba in vèrum iactata, manus vacua, perexigua bona opera, atque conscientia vitij onusta? Obsecro blandissime Domine, occide me charitate tua. Neq; enim à sanctissimis pedibus tuis vnquam posthac recedam.

SAP. Equidem facillè inuenior ab his, qui querunt me, & præoccupo qui me concupiscunt, atq; hilariter & comiter accipio eos, qui amoris mei tenentur desiderio, sed quidquid in hac vita temporaria possis sentire dulcissimi amoris mei, id totum non plus est, si ad æternitatis amorem conferatur, quam guttula vna ad vniuersum oceanum.

Explicatio trium quarundam difficultatum, qua Deum amanti possunt præcipuè esse scrupulo ac impedimento Prima est, cum sit tam amabilis Deus, qui fieri possit, ut tam se terribilem exhibeat.

CAPVT VIII.

MIN. Tria quædam, optime Domine, summa me admiratione afficiunt. Ex his primū est, quod licet sis in teipso lōgè amabilissimus, idem ipse es in peccata vindex & iudex seuerissimus. Certè Domine, vbi recta mecū via reputo ac perpendo tamen edam iustitiam tuam, lamentabili cordis voce in

C 4 hzc